Ч. 33 Субота 13 (25) лютого 1899. Рік IX

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і **Адміністрация:** улиця Чарнецкого ч. 8

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Сойм краєвий.

Вчера відбуло ся пяте засїдане сойму. По залагодженю короткого порядку дневного постановлено на внесене посла Яворского приступити до першого читаня внесень Видїлу краєвого в справі галицкої каси ощадности. Тут потреба однакож згадати ще про слїдуючу нараду з рускими послами: Перед засїданем о 11 годинї запросив краєвий маршалок всїх руских послів до себе, щоби представити їм фактичне положенє фінансове галицкої щадницї. В нарадах взяли участь всї рускі у Львові присутні посли. Краєвий маршалок заявив на вступі, що він не думає робити нїякої пресиї на послів руских, а запросив їх до себе лише по тій причинї, що днем перед тим польским послам подав рівнож всякі дані що-до львівскої щадницї. О фінансовім положеню щадницї реферував відтак директор банку краєвого, др. Зґурский. Референт представив білянс активів і пасивів щадницї по 31 грудня, зглядно по день 1 лютого, в котрім комисия з рамени правительства обняла управу щадницї. Над рефератом вивязалась дискусия, в котрій взяли участь посли Заячківский, Окуневский, Савчак і Вяхнянин. Посли рускі приняли реферат дра Зґурского до відомости, а пополудни зібрали ся в цїли обговореня цїлого предмету на засїдане.

Видїл краєвий предложив в справі каси ощадности проєкт слїдуючих двох постанов: Постанова А.: Арт. І. Край ручить за вкладки в галицкій щадници, а іменно поручає посїдателям вкладкових книжочок гал. щадницї, опроцентоване відповідаюче статутови каси і виплату капіталу. — Арт. II. Порука ся входить в житє з хвилею, як ц. к. правительство затвердить ті зміни статута каси, які краєвий видїл узнасть потрібними. — Арт. III. Скоро резервовий фонд галицкої щадницї у Львові, ульокований в паперах о пупілярній безпечности, дійде до висóкости 10 прц. вкладкового капіталу, може кр. сойм ухвалити, що порука, подана Арт. І им, уступає. — Арт. IV. Як довго триває порука краю, так довго не може стан вкладок уміщених в щадници, перевисшати суму 30 міліонів зр. (60,000.000 корон). Сума та може бути підвисшена лише на підставі ухвали краєвого сойму. — Постанова Б. (Ся постанова дотикає змін в самій щадници і длятого подаємо тут лиш деякі важнїйші). Видїл галицкої щадницї у Львові (§. 46 статута) має складати ся з 12 членів: 8 вибираних соймом на предложенє Видїлу краєвого або з членів товариства або з поза него, і з 4 вибираних загальними зборами товариства щадницї. — б) Дирекция щадницї має складати ся з трох платних директорів, іменованих Видїлом краєвим на предложенє видїлу щадницї; першого бухгальтера і касиєра іменує Видїл краєвий на внесене дирекциї. — в) Позички гіпотечні можна давати лиш до половини гіпотеки; кредит на біжучий рахунок можна удїляти лиш на ефекти з пупілярним обезпеченем до висоти 75 проц. а есконт векслів дозволений лиш до висоти 20 проц. вкладкового капіталу. — е) Доки фонд резервовий не дійде до висоти бодай 5 проц. капіталу вкладкового, цїлий щорічний зиск має вплинати до того фонду. Пізнїйше половина чистого зиску має вплинати до фонду резервового, а другу половину буде можна ужити на добродійні і загально пожиточні цїли.

Справоздавець Видїлу краєвого Вайґінґер предкладав, щоби ті внесеня відослати до комисиї буджетової. — Пос. Каратницкий зажадав вибір окремої комисиї з 24 членів або скріпленя комисиї буджетової шести членами, а позаяк пос. Барвіньский єсть недужий, дібраия одного члена. Пос. Менциньский і Вайґінґер спротивились тим внесеням, однакож палата ухвалила дібрати одного члена і вибрано пос. Каратницкого з руского клюбу.

Під конець засїданя відчитано інтерпеляції між иншими: Пос. Шведа, щоби резервістам покликуваним до вправ давано на зелїзницях безплатний переїзд; — пос. Цїлецкого в справі нищеня бурянів і перестенця (або волокника). По сїм засїдане закрито, а слїдуюче відбуде ся тогди, коли маршалок запросить письменно.

Комисия буджетова перевела вчера загальну дискусию над предложенем Видїлу краєвого в справі галицкої каси ощадности. Референтом вибрано дра Білїньского. Нема сумніву, що комисия поставить в соймі внесенє згідне з предложенем Видїлу краєвого. — Слїдуюче засїдане сойму відбуде ся мабуть в суботу, а предложенє що-до поруки краю за вкладки щадничі прийдуть мабуть аж ві второк на порядок дневний повної палати.

---

20)

ТРИ КОПАЛЬНИКИ ЗОЛОТА.

(З нїмецкого — А. Гентї'го.)

(Дальше).

Гуґо приказав візникови, аби не ждав на него, а їхав назад на фільварок і вернув по него аж над вечером. Відтак пішов з Сімом до комнати доктора. Той легко усьміхнув ся, коли Гуґо сїв коло его ліжка і спитав, як єму є.

— Добре — відповів доктор — гадаю, що незадовго буду там.

Гуґо удав, що не розуміє єго.

— Мусите набрати сил — почав на ново — инакше нїколи не зробимо виправи до краю Апашів.

— О, на те можете довго ждати — сказав доктор спокійно.

— Не сподїваю ся того — відповів Гуґо живійше. — Але правда, Сіме, ви обіцяли менї раз, що оповісте дещо з своїх давних пригод. Мене то близше обходить, бо я мав тут стрийка; буде тому може десять лїт.

— Як звав ся? — спитав Сім.

— Вільгельм Морштед.

Оба слухачі скрикнули з зачудованем.

— Ваш стрийко? — спитав Сім. — Чи чув хто таке? І ми такий довгий час разом, а не знаємо о тім! А ви звете ся також Морштед?

— Так, Гуґо Морштед.

— Ну, слухай, докторе — сказав Сім — ми знали его лиш як Гуґа або „блискавку", а він братанич Вільгельма Морштеда! Ми називали его нїмецким Білем, і він був нашим товаришем, якого лїпшого не можна би найти.

— Ви, молодий чоловіче, подібні до него — сказав доктор з таким зміненим лицем, що Гуґо аж здивував ся, поглянувши на него. — Менї все видавало ся ваше лице знакомим; тепер знаю, чому ви пригадували менї нїмецкого Біля. Він був так само високий і стрункий як ви і сьміяв ся цїлком так само. Дивую ся, Сіме, що ми того вже перше не замітили.

Гуґови зробило ся приємно від тої несподїваної вісти. Як дивно, що він стрічав тут двох товаришів свого стрийка, а ще дивнїйше, що они так любили чоловіка, котрого вдача цїлком ріжнила ся від їхньої. Також здивувала его замітка доктора, що він подібний до стрийка, чого перше нїколи не замітив.

— Ей сказав він — я нїколи не гадав, аби я був подібний до мого стрийка. Ви мусїли его вже трохи забути. Він високий і широкоплечий а его волосє о много темнїйше від мого і взагалї цїлком не подібний до него.

Доктор і Сім поглянули на себе здивовані.

— То мусить бути похибка — замітив Сім. — Ви кажете, що ваш стрийко ще жиє?

— Очевидно — відповів Гуґо також здивований.

— А, то не той сам — сказав Сім. — Наш Біль Морштед погиб перед десятьма лїтами; его убили.

— Чи Морштед то звичайне назвище в Нїмеччинї — перебив Сімову бесїду доктор, обертаючи ся до Гуґа.

— Менї здаєть ся що нї; я нїкого не знав з таким назвищем. Ми походимо з Вестфалії і вивандрували до Гольштайну.

— Нїмецкий Біль прийшов також з Гольштайну — сказав Сім. — Ви в Гольштайнї нїколи не чули о великім, стрункім, сильнім хлопци, Морштедї, подібнім до вас? Він мусїв звідтам вивандрувати, заки ви ще на сьвіт прийшли.

— Мій стрийко вивандрував в чужину, ще заки я народив ся — сказав Гуґо. — Але коли ваш приятель помер, то очевидно не той сам; бо мій стрийко жиє ще, бодай жив перед двома роками; він великий і здоровий, але низший від мене що найменше о два цалї.

— Посади мене! — сказав доктор неспокійно. — Кілько лїт може бути, як ваш стрийко вернув до Гольштайну?

— Щось більше як шість лїт — відповів Гуґо, здивований дивним оживленем доктора, котрого ще перед десятьома минутами нїчого на сьвітї не обходило.

— Шість лїт, Сіме! Чуєш? Шість лїт!

— Спокійно, докторе, спокійно! О чім ти гадаєш? — крикнув Сім, котрого наполохало роздразненє товариша.

Але доктор не зважав на то.

— І він богато лїт був в Америцї; вийшов з Нїмеччини хлопцем, а як вернув, то его нїхто не пізнав?

— Так — відповів Гуґо, що все більше дивував ся.

Вісти політичні.

Після ческих ґазет нема вже сумніву, що німецкі посли не возьмуть участи в нарадах ческого сойму, а Politik каже длятого, що вже нема ніякої причини, задля котрої правительство було би змушене зволікати скликане сойму. Коли однакож буде скликаний ческий сойм, того не знати; на послідний раді кабінетовій не постановлено нічого.

До Fremdenblatt-у доносять з ческої Люблянн, що тамошна рада громадска ухвалила не приймати ані не залагоджувати ніяких ческих подань. Староста засистував ту ухвалу а рада громадска відповіла знов на то протестом.

Похорон президента Фора відбув ся спокійно, але коли товпа людий вертала з кладовища прийшло було коло редакциї Libre Parol до великої бійки, так, що аж полиция мусїла робити порядок. Вертаючі з похорону полки і ґен. Цурлїндена витано окликами: Най жиє армія!

Ґазета „Matin" доносить з Брукселї, що кн. Орлеаньский знаходить ся там під строгим надзором як тайних аґентів француского правительства, так і детективів кн. Віктора Наполеона

Новинки.

Львів дня 24-го лютого 1899.

— Відзначеня. Цїсар призволив приняти і носити: директорови бюра мельораційного в галицкім Видїлї краєвім цїсарско-російский ордер сьв. Анни II. кл.. а архіпресвитерови гр. кат. капітули в Перемишли о. Каролеви Волошиньскому рицарский хрест ордера сьвятого Гробу.

— Назва рускої ґімназиї в Тернополи. Є. Вел. Цїсар призволив, щоби руска ґімназия, яка основує ся в Тернополи, називала ся „ґімназиєю імени Цїсаря Франц Йосифа".

— Арештованя в справі галицкої щадницї. Вчера пополудни около 5-тої години завізвано бувшого директора галицкої каси ощадности Зїму до судиї слїдчого п. Мілашевского для переслуханя в справі каси ощадности. Переслухане тревало дві години а опісля наступило переслухане головного касиєра Вендриховского. З припорученя судиї слїдчого арештовано обох сих найперших урядників щадницї.

— Доля руских еміґрантів на Гавайских островах. Якийсь Іван Павловский описує в американьскій „Свободі" долю еміґрантів, котрих очевидно аґенти завабили аж на Гавайскі острови і каже так: Пишу до вас за тих людий, що сидять тепер по арештах. Они не хотїли робити за контрактом, хотїли бути вільними, то за те їх били і вязнили. Тепер сидить в арештї 50 людий: 22 хлопцїв, котрі мали по 20, 22 і 18 лїт, увільнили з контракту, бо они не повнолїтні, а для тамтих ще нема права. То діяло ся в Oahu, на тім самім острові, що Гонолюлю, а то село зве ся Waipahu на острові Oahu. Знов на острові Maui сидять в арештї ті, що не хотїли дальше робити, бо їм панове не позаплачували за відроблені днї. Люди повідроблювали по цїлому місяцеви, а їм заплатили лиш за пів. Люди в сварку, а їм кажуть: „Ви люди, робили 26 днїв, а ми вам заплатимо за 13 днїв і хто-ж нам що зробить!" Люди спирали ся, не хотїли робити, тогди закликали полїсменів, а ті позабирали їх до арешту. Жінки тих людий плачуть гірко, бо умирають з голоду, бо нема їм кому заробити на кусник хлїба. Потім пішли і они до арешту за своїми чоловіками тай кажуть: „Годуй нас ту всїх, як-есь нам позабирав чоловіків, котрі робили на нас і на наші дїти!" — а ті нелюди повиганяли жінок і они ходять тепер по хіньских та японьских хатах за жебраним хлїбом. Тоті бідні люди по найбільшій части з Росиї: Литвини і Поляки, а з нашого краю було кількох з Слобідки джуриньскої і з Косова. На тім острові, де ми мешкаємо, єсть одно село Pahala, де дуже бють людий і карають грішми. Два мазурскі хлопцї утїкли звідтам по селах і нїхто їх не може зловити. У нас в Ономеї, на Рождество Христове, наші люди хотїли лишити ся дома сьвяткувати, але наставник загрозив за тоє 5 доларів кари і всїх повиганяв до роботи. Один з наших також вже утїк з роботи. Нас в тїй осаді робить 27 хлопів, а про других не знаю так дуже докладно. Ось вам коротко гірка доля робітника на Гавайских островах. — *Іван Павловский.*

— Нещасливі случаї. Павлина Ярема жінка машиніста, при ул. Униї Берестейскої ч. 3 замешкала, спала в ночи на 22 с. м. з своїм однолїтним синком і обернула ся так нещасливо. що удушила дитину; — До Львова приїхала з Кракова пані І. С., особа в станї поважнім, а вийшовши з готелю упала так нещасливо на улици, що внаслїдок всїляких комплікаций померла до двох годин в страшних муках. — Скажений пес покусав на ул. Зборовских 20-лїтну переплетничку Фр. Чабан, котру відослано зараз до Кракова на клїніку дра Буйвіда.

— Американцї бавлять ся! Американцї знані з своєї ексцентричности. Недавно уряджено в однім з американьских міст представлене театральне, в котрім виступив цїлий полк місцевої милиції стріляючи в сценї битви без перерви майже чверть години! Публика була дуже одушевлена. Тепер знов один з видумчивих театральних директорів задумав устроїти для вибагливих Американцїв ще щось лїпшого. Ого в одній штуцї має бути представлене розбите двох поїздів зелїзничих. В тїй цїли уложено на сценї правдиві шини і дві старі льокомотиви в означеним часї цїлою силою пари найдуть на себе. Ролї кондукторів, машиністів і пасажирів мали бути відограні восковими ляльками, але як зачувати, зголосило ся богато Янкесів, котрі убезпечивши попередно своє житє на високі суми в товариствах асекурацийних, постановили особисто взяти участь в тїй зелїзничій катастрофі — на сценї.... Як відограють свої ролї і кілько разів то занимаюче представлене буде повторяне, довідаємо ся вскорі з американьских ґазет.

— Померли: Тадей Бобикевич, пенсионований офіцир, в Пістинн коло Коломиї, в 68-ім роцї житя; — Володимир Ганкевич, рахунковий радник краєвої дирекциї скарбу у Львові, в 58-ім роцї житя.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 24 лютого. Є. Вел. Цїсар іменував ігумена Василиян о. **Андрея Шептицкого** греко-католицким епіскопом в Станїславові.

— Чуєш, Сіме, чуєш? — крикнув доктор острим голосом.

— Чую, чую! Але положи ся лиш знов на постіль, ти ще слабий і тобі не вільно так роздразнювати ся, хоч я не розумію, чого.

— Чому вернув він домів? — питав доктор дальше.

— Бо мій отець умер. Він одержав хороший маєток і був моїм опікуном.

— Чуєш, Сіме? — кричав доктор голосно. — Уважаєш тепер, як всьо годить ся?

— Біжіть скоро по лїкаря, Гуґо; доктор знов маячить!

— Стій! — крикнув доктор, коли Гуґо хотїв вийти з комнати. — Колиб Сім не мав такої тупої голови, то будби давно попав на ту саму гадку, що й я! Дайте менї пити!

Гуґо подав єму склянку лїмоняди, котру він душком випив.

— Слухайже, Сіме! Чи не говорив я тобі заєдно, що той молодий чоловік подібний до когось, але я не міг на то прийти, до кого? Не бачиш, що то наш товариш, нїмецкий Біль?

— Справдї! — признав Сім. — Тепер коли ти то кажеш, то й я бачу, що подібний до него.

— Тепер видиш, Сіме, що наш товариш був єго стрийком?

— Але як то може бути, докторе? Таж чуєш, що єго стрийко жиє в Нїмеччинї. А ми поховали бідного Біля.

— Але чи чув ти від Гуґа, чому єго стрийко вернув до Нїмеччини? Тепер скажи менї, Сіме, чого пішов Біль?

— Ага! — скрикнув нараз Сім. В єго голові почало свитати. — Таж то та сама істория. Єго брат умер, він вертав до дому і мав бути опікуном свого братанича і унаслїдити спадщину?

— А видиш! Але він не вернув до Нїмеччини, Сіме, правда?

— Справдї так, докторе; о тім не можна сумнївати ся.

— Але замість него вернув инший — сказав доктор — і ми знаємо хто! Той, що єго убив і украв єго папери.

Гуґо скрикнув з лютости.

— Бігми, докторе, то може бути правда! — крикнув Сім. — Таки так мусить бути! Ми нїколи не могли зміркувати, чого єго убито; він мав лиш трохи гроший коло себе, а то не могло спонукати тамтого до убийства.

— Тепер, Гуґо, дізнайте ся, як то було. В нашім таборі розійшла ся поголоска, що наш товариш унаслїдив в Нїмеччинї маєтність. Він попращав ся з нами і від'їхав; вскорі потім найдено єго трупа. Ми знали, хто то зробив; бо той чоловік пропав від того дня з нашого табору, як камінь у воду. То був грач. Від якогось часу запізнав ся з ним нїмецкий Біль і тодї вивідав ся той драб о всїх подробицях від него. Він знав тепер маєток і людий, що там жили і ще богато иншого, що могло єму придати ся; відтак убив єго і пропав з Америки. Я шукав єго цїлий рік по Калїфорнії, Невадї і Новім Мехіку, але нїгде не міг наткнути ся на єго слїд. Відтак довідав ся я, що він мав жінку в полудневій Калїфорнії і пішов там, аби єї винайти; але й она пропала кілька днїв по єго від'їздї. Тепер ми найшли єго слїд, Сіме. Я гадаю, що за тиждень виздоровію і відтак поїдемо оба з отсим молодом чоловіком до Нїмеччини аби побачити конець тої історії. Тепер положи мене знов, Сіме, мушу трохи відпочити; відведи Гуґа та побесїдуй з ним, а кухареви скажи, аби менї приладив сильного буліону, бо я мушу як найскорше полагодити ту історию.

— Чи то всьо правда, Сіме? Ви вірите в то? — спитав Гуґо — чи може доктор говорить в горячці? Гадаєте, що то можливе, аби убийник мого стрийка займав від кількох лїт єго місце!

— То правда, Гуґо! Тілько бодай певного, що вашого стрийка убили тут; бо о тім не можна в ніякий спосіб сумнївати ся, що ваш стрийко Біль чи Вільгельм Моршітед єсть той сам, що тут був нашим товаришем Але я не можу сказати, чи той, котрого ви уважаєте своїм стрийком, єсть єго убийником. Вправдї ваш опис дуже єго нагадує. Скажіть менї дещо близшого о нім.

— Він має досить чорне волосє і вуса, а не носить бороди; має спокійну вдачу і здаєть ся мусить бути дуже сильний. Дальше має дуже білі, малі і хороші руки, а як сьміє ся то показує трохи зуби; але єго сьміх нїколи менї не сподобав ся, було в нім щось нечестного. Єго жінка Мехіканка.

— То він! — сказав Сім з рішучим пересьвідченем. — Ви добре єго описали. Єго осторожний і підступний вигляд як у кітки, а вдача як у тигра; нема сумнїву, що то він. А як виглядає єго жінка?

— Она була все добра і вічлива супротив мене — сказав Гуґо. — І рідна тїтка не могла бути лїпша; менї єї дуже жаль. Але єї чоловіка я зненавидів і тому виїхав з Нїмеччини. Одного дня, коли я увійшов до комнати, я побачив, що він збив жінку і повалив єї на землю; а кинув ся на него, але він відіпхнув мене. Відтак прийшло до короткої борби; він стрілив до мене, а я ударив єго гачком по голові, так що він упав на землю. Я гадав що убив єго і тому утїк через Гамбурґ до Нового Иорку і так прийшов я сюди.

— Він унаслїдив великий маєток?

— Дістав в спадщинї частку мого стрийка — відповів Гуґо. — Тепер коли знаю, хто він, стає менї многе ясним, чого я перше не розумів. Коли-б я був помер перед повнолїтностию, то він унаслїдив би був і мій маєток. Він держав найгірші конї, які лиш де міг дістати, а коли ми раз були в Швайцариї, хотїв зі мною іти на вершок скали, але тїтка не позволила. Відтак предложив менї, що буде мене учити стріляти, але й до того не прийшло;

Вашінґтон 25 лютого. Ґен. Отіс доносить, що повстанці хотіли місто Манілю спалити і підложили огонь з трех сторін.

Париж 24 лютого. По похороні Фора, коли войско вертало з кладовища приступив Дерулед, з котрим ішло ще 150 его приклонників, до ґен. Ружета і вхопив коня за поводи та крикнув: Ґенерале, веди нас до палати елізейскої! Деруледа арештовано. Здогадують ся, що Дерулед хотів при помочи ґен. Ружета виконати замах державний і оголосити ся диктатором.

Софія 24 лютого. Правительство відповіло острою нотою на реклямацию турецкого правительства, в котрій болгарскому правительству зроблено закид, що оно дозволяє на орґанізацию ватаг в Болгариї, котрі з весною мають впасти до Македонії.

Переписка зі всіми і для всіх.

Б. Д. Кропивна: 1) Чи згаданий тинк єсть дійстно добрий, того ми з власного досьвіду не можемо сказати, бо на власній хаті его не випрактикували; але так кажуть техніки і впрочім сама домішка цементу вже показує, що тинк повинен бути добрий. Впрочім можна его випробовати, обтинкувавши н. пр. лиш половину вузшої стіни сподом, виставленої найбільше на дощ і вогкість. — 2) Від копервасу виглядають стіни як би жовтаво помальовані; замість копервасу можна взяти галуну а будуть білі. Вапно такого тинку не добре би брало ся а впрочім не було би й цїли тинк той білити — хиба лиш задля самої краси, — бо дощ тим лекше змив би вапно з него. А прецї по містах суть доми мальовані зверха; темна краска не вадила би нїчого й сільскій хаті, але нехай би та хата була по людски збудована і тою своєю темною краскою не нагадувала бруд і нужду, але показувала чистоту і поступ. — 3) В який спосіб валкувати і ліпити стіни, щоби хата була міцна і тепла а при тім красно виглядала? — Ви бо нараз захотіли за богато доброго і за дешеві гроші. Ліпянка буде ліпянкою. А як же-ж валки зробите міцними. Така хата, що стіни в ній городжені соломяними валками, мачаними в глині, то не хата, але, вибачте, куча, і нїякий господар, хоч би він мав лиш чверть морґа, не повинен ставити такої хати. Нехай би стіни були шальовані хоч би лиш опилками, то всетаки будуть они міцнїйші і теплїйші. Такі стіни набиває ся клинцями а на то приходить глина, до котрої часто домішують або полови або січки. Коли стіни ще вохкі, втикає ся в глину кусні цеґли, завбільшки великого волоского оріха, густо один коло другого, і не як небудь, але рядок за рядком, так, щоби ті рядки ішли вширш і вздовж (косо в гору). На то аж приходить тинк з піску і вапна, але вапно мусить бути добре, а відтак виправа, до котрої можна ужити ґіпсу. Найлїпше зробив би ту роботу добрий муляр. — **Читач у Львові:** Насамперед що-до „стосунків“ (слово нїмецко-польске: stossen), то мусимо Вам сказати, що не маємо нїяких; відтак треба Вам знати, що у Львові можна мати всяку поміч і пораду лїкарску безплатно, а наконець близна лишить ся близною; на то вже ради нема. З часом, з віком дитини она трохи зарівнає ся, але слїд все таки лишить ся. Впрочім коли то хлопчик, то не великий страх; коби мав лиш в голові, а на голові нехай вже буде як Бог дав. — 2) З „Джунґлїв“ Кіплїнґа одна часть „Братя Мавґлї'го“ вже скінчена. Ми під послїдним фейлетоном лишили умисно слова „Дальше буде“, бо під тим самим заголовком хочемо помістити ще й другу частину. Однакож се відложили ми трохи на пізнїйше, щоби не знудити більшої части читателів, котрі, як нам то здає ся, не конче любують ся в того рода оповіданях. — **Павло К. в Печенії:** Коли хто щось купує, повинен уважати на то, щоби не купив кота в мішку. Товар треба видїти, коли его купує ся. На то не треба зважати, що хтось захвалює в анонсах а вже дуже осторожним треба бути і не дати ся зловити на анонси заграничних фірм, котрих не знає ся з їх ретельности, бо можна дуже легко попасти ся якомусь обманцеви в руки. Отже така річ і з тим анонсом про котрий питаєте. Ретельний купець не буде так робити, бо то просто для него річ неможлива, а за дешеві гроші пси мясо їдять. Шкода гроший. — **І. М. в Ст.:** Ваше предложенє мусимо з подякою відклонити. — **Кат. Піонткев. в Н.:** А хто-ж буде шукати товариства асекурацийного аж в Берлинї?! Хто Вам заручить, що там єсть дійстно таке товариство, що оно ретельне а не якась спілка межинародних обманців? А хоч би оно було й найретельнїйше: прецї з таким товариством входить ся в правні зносини, котрі опісля прийшлось би дуже трудно і з великим коштом полагодити. Може бути, що в Берлинї єсть таке товариство, але ми про него не знаємо. Впрочім не радимо входити в нїякі зносини з товариствами заграничними, хоч би навіть і по за границями краю, не то вже держави. — При сїм звертаємо увагу, що адреса „Народ. Часописи“ виписана виразно на заголовку і що то не „Narodna Gazeta“ але „Народна Часопись“. Ваша картка ходила по всїх редакциях. — (Дальші відповіди пізнїйше).

☛ (Просимо присилати питаня лиш на імя редактора Кирила Кахникевича, а не присилати анї марок, анї карт кореспонденцийних до відповіди.

тітка учила мене сама. Нинї я пересьвідчений, що він хотів мене в який небудь спосіб зглядити і що я лиш тітцї маю завдячувати моє житє. Часто приходило між ними до спорів, але она его якось не боляла ся; менї здає ся, що она держала его в своїх руках якоюсь тайною.

— То одно певне — відповів Сім по хвили — що то відкрите уратувало докторови житє. Він вже був цїлком готовий і навіть не хотів чути о поправі здоровля; а тепер він живий і аж горить з нетерпеливости, аби слїдити дальше того опришка. Побачите, що то поставить его на ноги.

— І я того надію ся, Сіме — сказав Гуґо щиро. — Той доктор то дивний чоловік; без него ми були би нїколи не прийшли до того відкритя. Правда, менї жаль, що мого стрийка убито; алеж я его нїколи не бачив. Натомість я щасливий, що той чоловік, котрого я ненавидїв, котрий знущав ся над своєю жінкою, не єсть моїм стрийком і не має права до маєтку, що належав від довгих лїт до нашої родини. Менї здає ся, що то всьо не пошкодить докторови.

— Цїлком нї — сказав Сім. — Але то дивно, як чоловік, що лежав лише що немов умираючий, так скоро обудить ся до житя. Тількож у него все так було. Тепер вже можу вам сказати, що я знаю о его минувшости; він не буде тому противний, коли знає, що ви братанич нїмецкого Біля. Отже его історія не така незвичайна. Тисячам стало ся то само, лише що не відбивало ся оно на всїх так сильно як на нїм. Він справдї доктор, учив ся богато і богато досьвідив. Оженив ся в однїй із всхідних держав і виробив собі малу практику. Але що він був тихий, то не умів зробити собі в містах більшої реклями і іти в гору. Тому перенїс ся з жінкою до Каліфорнії і осів на полудни, яких 100 кільометрів від Льос Анджельос. Мав ще трохи гроший і купив кусник землї, засадив его овочевими деревами і зробив з него правдивий рай. Так жив він там спокійно і часом лїчив, як що лучило ся. Мав четверо дїтий і всьо ішло добре аж до 1848 року. Тодї відкрито поклади золота і цїла Каліфорния перевернула ся горі ногами. З цїлого сьвіта збігали ся драби і різуни, та стали уїдати ся з Індиянами та Мехіканцями. Потворили ся правдиві розбійничі шайки, що убивали і обрабовували честнїйших і спокійних копальників, як не було копальників, то рабували Мехіканців. Вже не знаю добре, як то стало ся, бо доктор нїколи о тім не говорив, досить що одного дня коли він вернув від хорого, що мешкав о 30 кільометрів дальше, застав дім спалений а жінку і дїтий поубиваних. Від того збожеволів, а кількох знакомих завезли его до Льос Анджельос. Там перебув рік в шпитали. Був дуже спокійний, сидїв все тихо і плакав. По якімсь часї настала у него зміна. Не говорив нї слова, але его очи розширили ся і вдивлювали ся в простір, немов би глядїв ворога. Але що він впрочім був розумний і не показував нїяких ознак божевільности, випущено его по другім роцї із шпитала. Між тим его посїлість продано і зложено гроші для него в однім банку. Він виймив їх звідтам і повандрував. Нїколи не міг дізнати ся, хто спалив дім. Можливо, що він в кождім небезпечнім чоловіцї бачить виновника свого нещастя, бо кілька разів стрітить якого розбишака, кидає ся на него. А може гадає, що то его задача вигубити злих людий. Як я вам сказав, він все готовий зробити кому небудь добродійство і коли він може кільканайцятьох розбишаків позбавив житя, то уратував ще пять разів більше, заходячи ся коло недужих. Лише лїків не дає нїколи.... „Я — каже — лиш дозорець хорих, не лїкар“. Лише не гадайте, аби він був божевільний. Він все був розумний, від коли я его знаю.

(Дальше буде).

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 жовтня 1898, після середно-европ. год.

Відходять до

	Поспішні			Особові			
Кракова	8·35	2·50	10·40	4·10	8·50	6·40	—
Підволочиск	—	1·55	6·—	—	9·35	11·—	—
Підвол. з Підз.	6·15	2·08	—	—	9·53	11·27	—
Іцкан	6·05	2·40	—	10·05	—	6·30	10·55
Ярослава	—	—	—	4·55	—	—	—
Белзця	—	—	—	9·55	7·10	—	—
Тернополи	—	—	—	—	6·55	—	—
Сколього	—	—	—	—	9·15	—	—
Стрия, Хирова	—	—	—	—	—	—	3·00
Лавочного	—	—	—	5·20	—	—	7·00
Янова	—	—	—	8·45	—	7·44	—

Поїзд блискавичний зі Львова 8·40 рано, в Кракові 1·48 по полудни, у Відни 8·58 вечер.

Приходять з

Кракова	1·30	5·10	8·45	9·05	6·10	9·10	—
Підволочиск	2·30	9·55	—	—	—	3·30	5·25
Підвол. з Підз.	2·15	9·39	—	—	—	3·04	5·—
Іцкан	9·45	1·50	—	—	6·45	5·40	10·35
Тернополя	—	—	—	7·50	—	—	—
Белзця	—	—	—	7·55	5·55	—	—
Ярослава	—	—	—	10·45	—	—	—
Гребенова Скольогоі Стрия	—	—	—	—	1·40[1]	—	—
Лавочного	—	—	—	—	8·05	—	10·30
Стрия, Калуша	—	—	—	12·15	—	—	—
Янова	—	—	—	7·40	1·01	—	—

Час подаємо після годинника середно-европейского; він різнить ся о 36 мінут від львівского; коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 і 36 мін.

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

За редакцию відповідає: **Адам Кравховецкий**.

І Н С Е Р А Т И.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).